

ниятъ сждъ нѣма да са избави. Говори: кой е кривиятъ?» — »Виновниятъ е Швабринъ! отговорихъ азъ. — Той държи въ неволя оная дѣвойка, която ти видѣ болна у попадини, и иска насила да са ожени за нея. — «Азъ ща да науча Швабрина умъ и разумъ», каза грозно Пугачовъ. — Той ще да познае, че подъ моята власть никой не смѣе да прави своеволия и да мъчи народътъ. Азъ ща да го обѣса.» — «Дозволи ми да кажа една дума, каза Хлопуша съ пресипналь гласъ. — Ти прибрза да назначишъ Швабрина за командантинъ на крѣпостъта, а сега бързашъ да го обѣсишъ. Ти вече оскърби казаците, когато имъ назначи за началникъ дворянинъ; не плаши сега дворяните, т. е. не убивай ги отъ първиятъ слухъ.» — »Нѣма за какво нито да ги съжалѣваме, нито да ги награждаваме, каза старчето съ синята курдела. — Да накажеме Швабрина не е голѣма бѣда; но не е лошаво да поиспитае и г-на офицерина както трѣба: защо е той дошълъ. Ако той та не припознава за царь, то защо е дошълъ да търси отъ тебе правото си; ако пакъ та припознава, то защо до днешниятъ день е сѣдълъ въ Оренбургъ съ твоите противници? Не щешъ ли да заповѣдашъ да го заведемъ въ испитната стая и да запалиме тамъ малко огнець: мене ми са чини, че негова милость е испроводенъ отъ Оренбургските командири.» Логиката на стариятъ злодѣецъ ми са показа доста убѣдителна. Мразъ премина презъ сичкото ми тѣло, когато си помислихъ въ чии рѣще са намирахъ! Пугачовъ забѣлжи моето смущение. — »А, ваше благородие? ми каза той и подмигна. — Моиятъ фелдмаршалинъ, както ми са чини, говори право. Какво щешъ ти да рѣчешъ!» Пугачовата присмивка ми върна бодростъта. Азъ отговорихъ спокойно, че са намирамъ въ неговата власть и че той